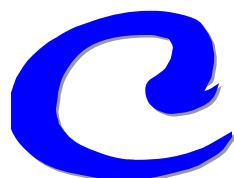

Chương 33

Vào Nơi Gió Lạnh Thấu Xương

ô Trúc lấy làm lạ, không ngờ Trác Đặc Ba lại có một lối xử sự kỳ khôi như vậy.

Nhưng đến sáng ngày hôm sau, tất cả những bậc cao nhân trong làng võ Trung Nguyên, ẩn nấp chung quanh hồ Tuấn Mã thấy đều nhận được thiệp báo tin của Trác Đặc Ba.

Ông ta mời hết tất cả thầy trò vào Tây Tạng Đệ Nhất Gia dự tiệc.

Mọi người thấy đều y theo lời mời, dẫn học trò của mình vào ngôi nhà cao sang bậc nhất đó.

Trác Đặc Ba sửa soạn một buổi tiệc cực kỳ thịnh soạn để nghênh đón mỗi người, và ai cũng không thể ngờ rằng Trác Đặc Ba đã trịnh trọng tuyên bố giữa buổi tiệc rằng:

- Hai mươi năm về trước, ta ngỡ chư vị anh hùng hảo hán có thể dạy được một số đệ tử xuất sắc hơn mình, ngộ hầu đến đây lấy lại lệnh phù...

Nào ngờ ngày hôm nay những đứa học trò thấy đều non tay, vì vậy mà ta mời quý vị đến đây để chỉ rõ cho đường lối, mỗi người hãy dùng chân thực lực của mình ra để tìm cho được lệnh phù.

Nói đoạn thò tay vào túi, lấy một số thẻ bằng gỗ ra trao cho mỗi người một miếng.

Phân Tâm Đăng vì phải đi lấy lệnh bài cho nhiều người, nơi giữa tiệc, Cô Trúc giao cho chàng hãy đi lấy lệnh phù của Vạn Giao trước.

Thế là Tâm Đăng nhận miếng thẻ bằng gỗ có ghi đường đi nước bước, buổi tiệc hôm đó tan giữa bầu không khí thông cảm lẫn nhau, và Trác Đặc Ba truyền cho người nhà đưa chư vị anh hùng đến ngủ tại Nhất Tâm Lâu.

Nhất Tâm Lâu là một ngôi nhà lầu kiến trúc cực kỳ đẹp để nằm ngay giữa tư gia của Trác Đặc Ba.

Ngày hôm đó, sau khi màn đêm buông xuống, những người trẻ tuổi như Tâm Đăng, Trì Phật Anh, Tần Trường Sơn thấy đều cầm tấm thẻ bằng gỗ trong tay, coi theo đó mà lên đường tìm kiếm lệnh phù cho sư phụ của mình.

Tâm Đăng tay cầm miếng thẻ, một mình bay ra khỏi Nhất Tâm Lô, coi theo con đường chỉ vẽ trên thẻ mà đi về phía trước.

Đó là một con đường chằng chịt những ngã rẽ, Tâm Đăng phải vất vả lắm mới qua được một quãng đường hơn một trăm trượng.

Càng đi đường sá càng thêm ngoằn ngoèo khúc khuỷu nhưng với thuật phi hành của Tâm Đăng chằng vẫn đi nhanh về phía trước.

Trong lòng nôn nóng lắm, Tâm Đăng càng lúc càng gia tăng tốc độ, chợt phía trước mặt chàng hiện ra một đường đèo thoai thoải, thân hình của Tâm Đăng nói theo đó mà đi nhanh xuống.

Vừa cuối đoạn đường, Tâm Đăng ngoặt sang cánh tả, nào ngờ...con đường kiến trúc thật là kỳ dị, vừa sang cánh tả, thì Tâm Đăng hụt chân chơi vơi, thân hình của chàng lộn xuống một cái vực sâu thăm thẳm...

Việc xảy ra thật là đột ngột, Tâm Đăng vừa phát giác thì đã rơi xuống sâu hơn ba mươi trượng rồi!...

Hai bên tai chàng gió dấy rào rào, thân hình của chàng cứ tụt xuống, tụt xuống mãi...

Tay chân của Tâm Đăng quờ quạng trong không khí cố tìm một chỗ bấu víu.

Bất ngờ trong cơn quờ quạng, mũi giày của chàng đập nhằm một cành cây từ trong triền núi de ra, mượn một chút đó làm điểm tựa, Tâm Đăng vội sử một thế Yến Dực Tam Đàn, thân hình của chàng lộn mào ba vòng giữa khoảng không để hãm bớt tốc độ lại.

Nhờ đó mà thân hình của chàng la đà rơi xuống mặt đất một cách yên lành.

Ngửa mặt nhìn lên, Tâm Đăng thấy vách núi mịn mù thăm thẳm, bên trên là một vòm trời lấm tấm những vì sao.

Tinh thần chưa kịp định tĩnh chợt bên tai có tiếng rên siết não nùng vang lên.

Tâm Đăng nghĩ rằng giữa nơi thâm sơn cùng cốc, cơ sao lại có tiếng người rên rĩ, tình thế bất buộc chàng phải lần bước đến chỗ chỗ phát ra tiếng rên rĩ để tìm ra nguyên ủy.

Chàng lần bước về phía trước, chợt nghe một tiếng rú vang lên, tiếng rú chứng tỏ rằng người ấy đang lâm vào cơn nghèo ngặt.

Không kịp suy nghĩ, Tâm Đăng đi nhanh về phía trước, và chàng phát giác trong một bụi cỏ um tùm lộ ra một miệng giếng đã lâu năm.

Đứng trước miệng giếng, Tâm Đăng nhìn xuống thấy tối om om, và từ phía dưới tiếng rên siết vắng vắng đưa lên từng cơn.

Suy đi nghĩ lại, Tâm Đăng quyết định xuống dưới ấy, biết đâu nhờ đó mà khám phá ra một điều mới lạ.

Thế rồi chàng ngửa cổ, hít một hơi dài dưỡng khí, sử dụng thuật Trục Thượng Thanh Vân, thân hình của chàng nhẹ nhàng như một áng mây bay trên nền trời cao rộng nhẹ nhàng rơi xuống...

Vừa dứt một hơi thở chân của chàng cũng vừa chấm đất, bên tai vội nghe có tiếng gió thổi rào rào, một luồng gió lạnh thấu xương từ bên cánh tả thổi sang...

Hơi gió này lạnh lùng không thể tả, đem đến cho người ra một sự rét mướt như dao cắt tận xương.

Thì ra, Trác Đặc Ba đã tốn rất nhiều công phu mới tìm ra một chỗ này, địa thế nơi đây thật là kỳ quặc, hai sườn núi hai bên vô tình hứng hết luồng gió lạnh ngoài biên ải rồi thổi thốc vào đây.

Nếu kẻ nào công lực tầm thường, gặp phải luồng gió lạ lùng quái gở này thì sẽ thọ nội thương mà mất mạng.

Khi xưa Tâm Đăng nhờ Bệnh Hiệp luyện cho phép chịu lạnh nên giờ đây chàng có thể vận nội công ra mà kháng cự.

Rảo mắt nhìn quanh, Tâm Đăng kinh tâm táng đờm, thì ra cách chỗ chàng đứng chừng mười trượng, Tần Trường Sơn đang lăn lộn trên mặt đất rên siết âm ỉ, dường như hấn cũng đang vận nội công để chống cự với sức lạnh nhưng có lẽ vì công lực quá yếu nên hấn ta ngã sõng soài trên mặt đất, lăn lộn một cách thê thảm.

Đã từng chịu sự lạnh lùng trong hang thẳm của Bệnh Hiệp, nên Tâm Đăng biết giờ phút này Tần Trường Sơn đang nằm trong giai đoạn vô cùng nguy hiểm.

Chàng nhảy xổ tới gọi to:

- Trường Sơn, mau vận nội công giữ lấy hai huyệt Tâm và Thận!

Nói đoạn, Tâm Đăng thò hai bàn tay ra ôm lấy Trường Sơn vào lòng, đoạn gác năm ngón tay của mình lên năm đại huyệt của hấn mà tiếp sức.

Một làn hơi ấm từ Tâm Đăng truyền sang cơ thể của Trường Sơn, đem đến cho chàng một cảm giác thoải mái.

Trường Sơn từ từ hồi tỉnh và hai người chậm chạp xê dịch thân hình vào một chỗ khuất gió.

Trong giai đoạn truyền công lực để trị thương, thật vô cùng nguy hiểm, nếu bên ngoài có người thứ ba chen vào phá khuấy thì đương sự mất mạng như chơi.

Chính vào lúc, Tâm Đăng và Trường Sơn đang ở vào giai đoạn vô cùng khốn đốn, chợt có một giọng cười kinh rợn vang lên:

- Ta thử xem chúng bay có thể chống chọi đến giai đoạn nào.

Tâm Đăng kinh tâm táng đờm, thì ra chỗ này còn có người mai phục. Dầu vậy, Tâm Đăng cũng để hết tâm thần vào việc trị thương, ngõ hầu cho mau hoàn tất.

Nhưng rồi...một giọng cười kinh rợn lại vang lên và có tiếng của Trác Đặc Ba nổi lên rõ rệt:

- Tâm Đăng... Mi tự đem thân vào chốn hang hùm nọc rắn, chớ trách ta sao cay độc... Ha ha... Ta xem công phu của thằng Cô Trúc và Khúc Tinh chắc chắn sẽ trôi theo dòng nước...

Tâm Đăng một mặt vận dụng hết công lực của mình, một mặt liếc xem tả hữu, chợt thấy từ trong chỗ âm u có một bóng người từ từ hiện ra.

Nhìn bóng dáng, Tâm Đăng biết chắc đó là Trác Đặc Ba, và tên đại ma đầu đó từ từ đưa cánh tay hữu lên...

Tức thì có một viên ám khí xé gió bay vèo vèo chiếu thẳng vào huyệt Mi Tâm của chàng.

Giữa phút nguy nan cùng cấp, Tâm Đăng sức nhớ đến tuyệt kỹ mà Vạn Giao đã dạy cho mình. Bản năng tự vệ vùng dậy, Tâm Đăng thành linh hé miệng, thổi một luồng gió mạnh ra.

Một tiếng “bốp” nho nhỏ vang lên, viên ám khí của Trác Đặc Ba là một viên đá nhỏ bị sức mạnh của Tâm Đăng đẩy ngược trở về.

Trác Đặc Ba kêu lên một tiếng kinh dị, ông ta không ngờ Tâm Đăng đang kẹt trong tình trạng như vậy mà lại có thể chống trả như thế.

Ông ta cười sâu độc:

- Hay cho tiểu hòa thượng! Ta có tất cả năm viên ám khí, thử xem mi có thể tránh được hết hay chăng?

Tâm Đăng lim dim cặp mắt, không thềm đếm xỉa gì đến lời nói của ông ta, miệng chàng lâm lâm đọc thiệu, để phòng hờ bất trắc.

Giờ Trác Đặc Ba lại tung ám khí, một viên đá nhỏ xé gió bay vèo vèo vào huyệt Bạch Hải trên đùi phía hữu của Tâm Đăng.

Chàng nhớ lại câu “lấy hư nên thật, lấy cái giả trả cho cái chân”, đó là câu thiệu Vạn Giao đã dạy cho chàng vội vàng mang ra ứng dụng.

Viên ám khí vừa chạm vào huyết Bạch Hải thì bị sức đàn hồi của Tâm Đăng làm cho bật ngược trở lại.

Nhưng Tâm Đăng chưa kịp lấy lại hơi thở cho được điều hòa thì hòn đá thứ ba lại vù vù bay tới, lần này nó tạo thành một đường vòng cầu, nghe tiếng gió Tâm Đăng biết viên ám khí này tấn công vào huyết Thiên Đột của mình.

Đó là một huyết đạo vô cùng quan hệ mà sức ném của Trác Đặc Ba lại mạnh vô cùng, Tâm Đăng chờ cho viên ám khí đi gần tới, thành linh ngẩng mặt lên giương to cặp mắt.

Mượn sức mở mắt đó, Tâm Đăng lại một lần nữa đẩy trôi món ám khí sang một bên.

Môn tuyệt kỹ này làm cho Trác Đặc Ba phải thở dài, ngậm ngùi mà nói:

- Thật là hậu sinh khả úy

Dứt lời, ông ta lại tiếp tục tung ra thêm hai viên nữa, lần này hai viên ám khí đi ra một lượt, nhưng tách làm hai ngõ chiếu thẳng vào hai huyết Giai Tĩnh trên vai.

Tâm Đăng đang dùng một tay truyền nội lực cho Trường Sơn, nên mặc dù hai luồng ám khí này tấn công tuy tầm thường nhưng khó lòng trốn tránh.

Giữa cơn nguy cấp, Tâm Đăng liều mạng vung bàn tay còn lại để đỡ hai viên ám khí này.

Vì phải phân tâm làm hai việc cùng trong một lúc, vì vậy mà, chàng bị luồng nội lực của mình đẩy ngược trở về làm cho mắt hoa đầu váng, tâm thần bấn loạn

Do sự suy kém về nội lực của Tâm Đăng mà Trường Sơn cũng bị ảnh hưởng nặng nề, chàng kêu lên thảm thiết rồi rũ người ra.

Trác Đặc Ba thấy Tâm Đăng có thể phân tâm mà làm cả hai việc trong một lúc, cả sợ nghĩ thầm:

- Nếu không thừa dịp nghìn năm một thừa mà thanh toán thằng này thì thật là hậu họa vô cùng.

Vừa nghĩ, ông ta tiếp tục ném ra thêm hai viên nữa, hai viên ám khí lần này chia ra làm hai ngõ tấn công vào huyết Thái Dương của Tâm Đăng và huyết Mi Tâm của Tần Trường Sơn.

Tâm Đăng biết rằng nếu mình ra sức kháng cự thì thật là thập phần nguy hiểm nhưng tình thế bắt buộc chàng không thể bó tay chờ chết, vì vậy mà chàng dồn hết sức mạnh vào hai bàn tay để rồi một lần nữa đánh bay hai viên ám khí.

Lần này thì hai người không thể gượng gạo nữa, sau khi đẩy trôi hai viên ám khí rồi, Tâm Đăng đầu nhức như búa bổ, mắt nổ đom đóm, rú lên hai tiếng kinh hoàng rồi ngất đi.

Còn Tần Trường Sơn thì rũ người ra hôn mê bất tỉnh.

Hai người trẻ tuổi ôm lấy nhau mà khe khẽ cựa quậy trên mặt đất, và từ trong bóng tối, Trác Đặc Ba đặc ý phi thường thông thả bước ra.

Ông ta ngấm nhìn Tâm Đăng một chập thông thả nói rằng:

- Mi chẳng lo tu hành niệm phật, lại tự mình đâm đầu vào rọ, vậy chớ trách ta là người độc ác...

Nói rồi từ từ dựng bàn tay hữu lên, sẵn sàng giáng xuống một chưởng đưa Tâm Đăng vào chỗ chết.

Chính vào lúc tính mạng Tâm Đăng đang treo trên sợi tóc, chợt từ trong một chỗ tối u ám có hai tiếng ho khàn khàn vang lên.

Trác Đặc Ba giật mình, tức khắc thu tay trở về, lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn nào đó, sao không nghỉ ngơi trong Nhất Tâm Lâu mà lại lần mò đến đây? Hay là đôi bên muốn hủy lời giao ước?

Câu nói chưa dứt thì bên kia có một giọng nói khàn khàn của một lão già đưa sang:

- Đồ khốn kiếp, chớ vô lễ với ta.

Trác Đặc Ba giật mình đánh thót, vì suốt đời ông ta chưa hề bị ai dùng lời lẽ nặng nề đến thế. Biết người này len lỏi vào chỗ tâm phúc của mình, chắc không phải là kẻ tầm thường, vội nói:

- Mi là ai? Hãy chường mặt ra đây!

Lão già bật phì cười trả lời:

- Ta nãy giờ đứng trông từ đầu chí cuối, mi là một nhân vật lầy lừng, mà lại thừa lúc hai đứa trẻ đang lâm vòng nguy hiểm, ném luôn sáu viên ám khí mà chẳng hại được ai...

Trác Đặc Ba nổi giận xung thiên thét hỏi:

- Mi đã vào Tây Tạng Đệ Nhất Gia, không bận tức là thù, chúng ta hãy bước ra ngoài kia đàm đạo.

Người trong bóng tối vỗ tay cười ha hả:

- Hay lắm, chỗ này tối tăm u ám, ta lấy làm khó chịu, hãy ra ngoài kia mà đàm đạo, hai thằng nhỏ này cứ để lại đây, có chết ta cũng không trách mi...

Tiếng nói của lão già càng lúc càng nhỏ, đến mấy chữ cuối cùng thì văng vẳng như một đường tơ, thoáng nghe qua dường như ông ta đã thoát ra khỏi đường hầm.

Trác Đặc Ba cả sợ, vội vàng nhún mình đuổi theo nhanh như một cơn gió thoảng.

Thân hình của Trác Đặc Ba vừa khuất trong bóng tối thì một chiếc bóng mờ từ trong chỗ tối tăm ban nãy bay vù ra, đó là một lão già gầy như que củi, đầu tóc bạc phơ nhưng cặp mắt sáng ngời.

Ông ta thò tay xuống, dùng một thủ pháp vô cùng lạnh lẽo, xoa nắn cho Tâm Đăng và Trường Sơn, sau khi thấy hai trẻ phục hồi sinh lực ông ta mới tập tễnh lần bước trở ra.

Dưới bóng trăng mờ, người ta phát giác lão già đó chính là sư phụ của Cô Trúc, Tiêu Lộ Tây!

Tiêu Lộ Tây khuất dạng rồi thì Tâm Đăng và Trường Sơn thấy đều bình tĩnh, Trường Sơn ôm lấy Tâm Đăng cảm kích nói rằng:

- Cám ơn sư huynh đã cứu ta...

Tâm Đăng mỉm cười trả lời:

- Chúng ta thấy đều là những người đồng chung cảnh ngộ...phải làm sao mà hiệp lực mà hạ Trác Đặc Ba để trừ một kẻ ác... Có phải sư huynh đã dò theo chỉ dẫn của Trác Đặc Ba mà đến đây.

Trường Sơn gật đầu:

- Phải, tôi theo những lời chỉ dẫn ghi trên thẻ mà lần mò vào đây không ngờ gặp phải luồng gió lạnh mà suýt chết.

Tâm Đăng lại hỏi:

- Có phải lệnh phù của Khúc sư bá nằm tại chỗ này?

- Phải, theo trên thẻ thì bảo rằng sau khi tránh được gió lạnh và gặp nước thì có thể lấy được lệnh phù.

Tâm Đăng cao hứng nói:

- Thế thì chúng ta mau tiến về phía trước để hoàn thành nhiệm vụ, tôi có thể giúp sư huynh một tay.

Chợt Trường Sơn nín ống tay áo của Tâm Đăng mà bảo khê:

- Hãy nghe...

Hai người lóng tai nghe ngóng quả thật đầu đây có tiếng nước đổ rì rào, tiếng nước khi khoan khi nhặt, lúc bổng lúc trầm, có lúc nghe rõ ràng, có lúc mơ hồ huyền ảo... Cả hai thấy đều tinh thần phấn chấn, đứng phắt dậy đi lần về phía đó.

Quanh có một lúc lâu, trước mắt hai người vụt có ánh sáng nổi lên, bày khai một cảnh tượng thật tân kỳ, thì ra đó là một con đường hầm thông ra một vùng thung lũng cảnh trí xanh tươi.

Cuối thung lũng có một thác nước đang đổ rì rào, bụi nước bay mù mịt.

Sau thác nước đó có một cái sơn động tối om om.

Tâm Đăng và Trường Sơn liếc xem địa thế, trong lòng phập phồng kinh dị, đồng cho rằng món lệnh phù của Khúc Tinh chắc giấu trong động đá đó.

Hai người nắm tay nhau nhắm thác nước mà đi lần tới, cách đó chừng năm trượng, đường đi vụt thình lình tắc nghẽn, vì rằng từ nơi đó muốn sang thác nước bên kia phải cách một khoảng trống gần hai mươi trượng.

Trường Sơn và Tâm Đăng thấy đều dừng gót trước sự chướng ngại lạ lùng của thiên nhiên đó, hai người thấy đều cau mày, cố tìm cách vượt sang.

Tâm Đăng nhìn khoảng cách khá xa đó mà ra chiều lo ngại, chợt nghe Trường Sơn nói:

- Môn khác thì ta kém, chứ còn khinh công... thì liệu chắc có thể vượt sang nổi...

Trường Sơn nói dứt lời, vội vàng nhảy vù tới, thân hình của chàng vừa mơn trớn thì chỉ vượt sang phân nửa, Tâm Đăng thấy anh ta vội vàng sử một thế Thiên Phong Nghênh Nhự, đảo nhẹ một vòng rồi vọt sang bờ bên kia.

Tâm Đăng vỗ tay khen dậy nhưng lời khen chưa thốt ra khỏi cửa miệng thì chàng rú lên một tiếng kinh hoàng...

Thì ra Trường Sơn ỷ sư phụ mình khinh công cái thế, có biệt hiệu là Quá Thiên Phong, vì vậy mà cả gan vượt sang bên kia, nào ngờ thân hình của chàng vừa chạm vào thác nước thì bao nhiêu hơi sức tụ tại Đan Điền thấy đều bị sức mạnh của thác nước làm cho tan biến.

Vì vậy mà thân hình của Tần Trường Sơn bị hất ngược trở ra rơi xuống vực sâu thăm thẳm...

Trong cơn nguy nan cùng cấp, Tâm Đẳng vớ lấy một hòn đá dưới chân mình, ném vù ra giữa vực rồi bay mình nhảy theo.

Tâm Đẳng đi sau mà đến trước, ra đến giữa vực liền bắt kịp hòn đá kia, dè tay lên hòn đá để làm điểm tựa, Tâm Đẳng sử một thế Xảo Phao Tú Cầu, lộn người để bay vù sang bên kia, vừa đúng lúc Tần Trường Sơn bay ngang trước mặt mình.

Tâm Đẳng thò một tay vào vách núi để bám chặt lấy một mỏm đá, để cho hai bàn chân của chàng thò ra theo thế Thiết Kiềm Song Bản...

Trường Sơn vừa bị làn sức mạnh của thác nước hất rơi xuống vực, những tưởng phen này mình phải vùi thây tại chốn này, thành linh bất gặp hai bàn chân của Tâm Đẳng thò ra nhanh như chớp.

Giữa cơn nguy biến, Trường Sơn vung một tay ra chộp một đường thân tốc vào gót chân của Tâm Đẳng, và chí một chút tiếp sức đó, Trường Sơn đã kịp thời sử một thế Mãnh Hồ Qui Sơn đảo ngược lên mé.

Khá khen cho Tâm Đẳng, chàng nghe Trường Sơn bị sức mạnh của thác nước đẩy ra một lần nữa, trong một giây phút ngắn ngủi đó chàng đã đánh cắp được thế võ của Trường Sơn, cũng dùng một thế Mãnh Hồ Qui Sơn, Tâm Đẳng nhảy vù theo sát gót.

Vừa thoát lên triền núi, thò bàn tay ra dè lấy vai của Trường Sơn, Tâm Đẳng xuống một cái Thiên Cân Tấn, và hai người đứng vững như trời trồng giữa cơn màn nước bay lất tấp.

Tâm Đẳng bảo nhỏ vào tai của Trường Sơn:

- Mau dùng Thiên Cân Tấn để xuyên qua màn nước.

Thế rồi hai người xiết chặt tay nhau, cứ mỗi một bước đi là xuống một cái Thiên Cân Tấn, nhờ vậy mà xuyên qua thác nước một cách yên lành, bằng không thì chắc đã bị sức nước đẩy trôi một lần nữa...

Qua khỏi màn nước, hai người lần bước vào trong cửa động tối om om.

Vừa quanh qua một con đường cong, Trường Sơn reo lên một tiếng vui mừng trông về phía trước, Tâm Đẳng thấy giữa vùng tối đen thăm thẳm bỗng nổi lên một vùng sáng xanh rờn...

Trường Sơn kêu lên:

- Quả thật là lệnh phù của sư phụ...

Nói đoạn nắm tay áo của Tâm Đẳng lôi nhanh về phía trước, Tâm Đẳng vận nhãn quang lên nhìn thấy trên một cái bệ đá có để một chiếc hộp.

Trong chiếc hộp đó đặt một viên ngọc sáng ngời, trong bóng tối nó tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dịu, rõ ràng là một viên ngọc giá trị liên thành.

Trường Sơn mừng rỡ thò tay ra chộp lấy viên ngọc quý, Tâm Đẳng ngăn lại:

- Coi chừng có độc!

Nhưng nào ngăn kịp Trường Sơn, anh ta đã cầm viên ngọc trên tay mà ngắm nghía, rõ ràng trên ấy có khắc hai chữ triện vô cùng đẹp đẽ “Khúc Tinh”.

Trường Sơn nước mắt ràn rụa nói rằng:

- Đây quả thật là lệnh phù của sư phụ.

Tâm Đẳng mừng rỡ nói:

- Mừng sư huynh đã thành...

Chữ “công” chưa kịp thốt ra khỏi cửa miệng thì Tần Trường Sơn bỗng nhiên gập người lại, rú lên một tiếng, đôi mắt trợn trừng, sùi bọt mép.

Tâm Đẳng vỗ trán kêu trời, dang hai tay ra ôm lấy Tần Trường Sơn, hấn trợn trừng cặp mắt, hổn hển nói:

- Quả thật có độc...

Nói rồi ngất đi, Tâm Đẳng điểm một loạt vào năm đại huyệt của anh ta ngõ hầu ngăn chặn sự công phạt của nọc độc.

Đoạn chàng xé một vạt áo ra lót tay, đoạn gỡ viên ngọc trong tay của Trường Sơn gói kỹ mà bỏ vào trong lòng.

Lúc bấy giờ Trường Sơn đã hôn mê bất tỉnh, gác cái xác không hồn của hắn trên vai, Tâm Đẳng lui gót trở ra, khó khăn lắm chàng mới đưa được Trường Sơn ra khỏi màn nước.

Đứng giữa cái khoảng cách đáng sợ trước mặt, Tâm Đẳng suy tính thật kỹ rồi thành linh ném vù Trường Sơn ra giữa vực...

Thân hình của Trường Sơn vừa toát khỏi tay của Tâm Đẳng thì chàng cũng nhún chân nhảy tốc theo...

Ra đến giữa vực thì hai người vừa mẫn trốn, nạt lên một tiếng Tâm Đẳng vỗ mạnh vào lưng của Trường Sơn một chưởng, dùng sức mạnh của mình mà đưa anh ta vào bờ...

Trong lúc đó thì chàng cũng khôn khéo mượn sức đàn hồi của luồng chưởng phong để sử một thế Mãnh Hổ Qui Sơn như ban nãy mà yên lành bay vèo vào mé...

Qua đến bên kia, Tâm Đăng thấy Tần Trường Sơn đang nằm sóng soài trên mặt cát, chàng cúi xuống ôm xốc Trường Sơn dậy, chàng bàng hoàng ngơ ngác vì chàng sợ nhớ ra mình không biết phải theo ngõ nào để trở lại Nhất Tâm Lâu.

Chàng thò tay vào túi của Trường Sơn, may sao bắt gặp một miếng gỗ, trong đó có vẽ đường đi nước bước mà Trác Đặc Ba đã chỉ cho Tần Trường Sơn.

Do theo con đường ghi trên miếng gỗ, Tâm Đăng đi ngược trở về, may sao xuyên qua nhiều đoạn đường chằng chịt, đến khi trời vừa rạng sáng thì Tâm Đăng về đến nơi.

Chúng anh hùng thấy đều đổ xô ra hỏi đầu đuôi câu chuyện và lo chạy chữa thuốc men cho Tần Trường Sơn.

Phần Tâm Đăng thì lo ngại nghĩ để chuẩn bị cho một hành trình khác nhiều cam go và trắc trở hơn, chàng nhất quyết sẽ tìm cho ra món lệnh phù của Vạn Giao trong vòng một hai hôm.

- o O o -